

Arrest

nr. 319 039 van 19 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Flore FLANDRE
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 10 december 2024 en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 december 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. FLANDRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 10 december 2024 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 december 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: B.

Voornaam: H.

Geboortedatum: [...]1999

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Marokko

In de gevangenis gekend als: [M.H.], geboren op [...]2005, onderdaan van Marokko

ALIAS: [A.H.], geboren op [...]2004, onderdaan van Algerije; [A.H.] geboren op [...]2005, onderdaan van Marokko; [A.H.] geboren op [...]2005 te [...], onderdaan van Marokko; [M.I.], geboren op [...]2007, onderdaan van Marokko; [M.I.], geboren op [...]2004, onderdaan van Marokko; [M.H.], geboren op [...]2007, onderdaan van Marokko; [M.H.], geboren op [...]2006, onderdaan van Marokko; [M.H.], geboren op [...]2007, onderdaan van Algerije; [M.], geboren op [...]2007, onderdaan van Marokko; [T.H.], geboren op [...]2003, onderdaan van Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 04.06.2024 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf met uitstel voor 8 maanden door de Correctionele rechtbank van Brussel wegens diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan 3 diefstallen, met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden en het dragen van een verboden wapen.

Betrokkene maakt er duidelijk een gewoonte van om door middel van diefstallen in zijn levensonderhoud te voorzien en ziet er daarbij geen graten in om midden in de nacht mensen te benaderen en vast te grijpen om er vervolgens met hun eigendommen vandoor te gaan. Dergelijke feiten zijn laakbaar en geven niet alleen blijk van een gebrek aan respect voor de eigendom van anderen maar tevens van de persoonlijke en fysieke integriteit van de mensen met wie hij in contact komt.

Deze feiten dragen bij aan een verhoogd onveiligheidsgevoel in de stad en kunnen niet getolereerd worden. De talrijke confrontaties met de politie hebben betrokkene duidelijk nog niet tot het vereiste inzicht kunnen brengen. Integendeel, betrokkene geeft weinig tot geen blijk van enig schuldbesef ten aanzien van zijn slachtoffers.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 05.03.2024.

Betrokkene werd op 24.04.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij verklaarde sinds 2 jaar in België te zijn. Volgens hem is hij geboren in 2007 en heeft hij 2 jaar in een centrum voor minderjarige nabij Port de Namur in Brussel verbleven. Hij heeft Marokko verlaten toen hij 12 jaar was, heeft nadien 2 à 3 jaar bij zijn vader in Spanje verbleven. Hij reisde met de Flixbus naar Frankrijk en kwam 2 jaar geleden toe in België per trein. Hij heeft nooit verblijfsdocumenten gehad. Zijn vader zou wel verblijfsdocumenten gehad hebben in Spanje. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij daar geslagen werd en er verschillende blessures aan zijn been heeft opgelopen. Hij verklaarde dat hij angst heeft om opnieuw geslagen te worden. Hij heeft er geen familie meer en zou lang geen contact hebben gehad met zijn ouders. Hij verklaarde nog liever in de

gevangenis te willen blijven dan terug te keren naar Marokko. Hij verklaarde voor zijn been in behandeling te zijn bij de dokter van de gevangenis. Hij zou ook in behandeling zijn bij de psycholoog van de gevangenis. Hij heeft Europa niet meer verlaten sinds zijn binnenkomst. Betrokkene werd geconfronteerd met het feit dat hij naar een Marokkaans nummer belt, maar ontkent dat hij diegene is die gebeld heeft. Het document "hoorrecht" werd hem voorgelegd maar betrokkene verklaarde geen enkel document te willen invullen. Daar betrokkene verzuimd heeft de nodige informatie te verschaffen, dient uitgegaan te worden van de gegevens die zich in zijn administratief dossier bevinden. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontvangt hij geen bezoek in de gevangenis. Betrokkene verklaarde een medische behandeling te krijgen in de gevangenis voor zijn been. Hij verklaarde ook te worden opgevolgd door de psycholoog van de gevangenis. Betrokkene bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en slaagt er ook niet in om aan te tonen dat de nodige medische opvolging niet beschikbaar zou zijn in Marokko. Bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij vreest opnieuw geslagen te worden. Hij werd er naar eigen zeggen in het verleden reeds geslagen waardoor hij verschillende blessures heeft opgelopen. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij/zij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven (zie hoorrecht).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft gebruik gemaakt van verschillende identiteiten;

In de gevangenis gekend als: [M.H.], geboren op [...]2005, onderdaan van Marokko

ALIAS: [A.H.], geboren op [...]2004, onderdaan van Algerije; [A.H.], geboren op [...]2005, onderdaan van Marokko; [A.H.], geboren op [...]2005 te [...], onderdaan van Marokko; [M.I.], geboren op [...]2007, onderdaan van Marokko; [M.I.], geboren op [...]2004, onderdaan van Marokko; [M.H.], geboren op [...]2007, onderdaan van Marokko; [M.H.], geboren op [...]2006, onderdaan van Marokko; [M.H.], Hicham, geboren op [...]2007, onderdaan van Algerije; [M.], geboren op [...]2007, onderdaan van Marokko; [T.H.], geboren op [...]2003, onderdaan van Marokko

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg op 06.12.2022, 14.01.2023, 01.08.2023 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 04.06.2024 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf met uitstel voor 8 maanden door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan 3 diefstallen, met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden en het dragen van een verboden wapen.

Betrokkene maakt er duidelijk een gewoonte van om door middel van diefstallen in zijn levensonderhoud te voorzien en ziet er daarbij geen graten in om midden in de nacht mensen te benaderen en vast te grijpen om er vervolgens met hun eigendommen vandoor te gaan. Dergelijke feiten zijn laakbaar en geven niet alleen blijk van een gebrek aan respect voor de eigendom van anderen maar tevens van de persoonlijke en fysieke integriteit van de mensen met wie hij in contact komt. Zij dragen bij aan een verhoogd onveiligheidsgevoel in de stad en kunnen niet getolereerd worden. De talrijke confrontaties met de politie hebben betrokkene duidelijk nog niet tot het vereiste inzicht kunnen brengen. In tegendeel, betrokkene geeft weinig tot geen blijk van enig schuldbesef ten aanzien van zijn slachtoffers.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaarde medische behandeling te krijgen in de gevangenis voor zijn been. Hij verklaarde ook te worden opgevolgd door de psycholoog van de gevangenis. Betrokkene bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en slaagt er ook niet in om aan te tonen dat de nodige medische opvolging niet beschikbaar zou zijn in Marokko. Bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij vreest opnieuw geslagen te worden. Hij werd er naar eigen zeggen in het verleden reeds geslagen waardoor hij verschillende blessures heeft opgelopen. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de beoordeling van het reële risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij/zij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reële risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]."

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 10 december 2024 tevens een inreisverbod voor acht jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 december 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Er is een repatriëring van verzoeker voorzien op 12 januari 2025.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit wetsartikel luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. Verzoeker richt zich blijkens zijn verzoekschrift niet enkel tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), maar ook tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2.4. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies). De vraag rijst dus of verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, kan aanwenden tegen de tweede bestreden beslissing.

2.5. In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van een prejudiciële vraag over het toepassingsgebied van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10). Bijgevolg is onderhavige vordering, voor zover zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet ontvankelijk. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan: *“ Verzoeker is vastgehouden met het oog op zijn verwijdering naar Marokko.”*

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker is vastgehouden met het oog op zijn terugleiding naar de grens op 12 januari 2025. Bijgevolg is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 2, 3, 4, 7, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel.

3.3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (hij is niet in het bezit van een geldig paspoort en heeft geen geldig visum of verblijfstitel), omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. De motivering in feite aangaande het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek is dat er een risico op onderduiken bestaat. Bovendien is hij een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De motivering inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt door de verzoeker op zich niet betwist. De verzoeker toont op dit punt ook niet aan dat de motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de voormelde bepalingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betwist dat hij actueel een bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij heeft slechts een lichte straf gekregen en hij benadrukt dat hij nog zeer jong is, beïnvloed werd door slechte relaties en een zeer kwetsbaar profiel heeft.

De Raad herhaalt dat het bevel gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of verblijfstitel. Deze vaststelling volstaat bijgevolg om over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin is de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° en 12° overbodig, zodat niet moet worden ingegaan op de vraag of correct werd vastgesteld dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Louter ten overvloede antwoordt de Raad op verzoekers grief dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde. In weerwil van verzoekers betoog beperkt verweerder zich in de bestreden beslissing niet tot de loutere opsomming van de veroordelingen maar houdt wel degelijk rekening met het persoonlijk gedrag van verzoeker en het gevaar dat van dat gedrag uitgaat. Verzoeker heeft een punt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het feit dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen op zich niet volstaat om hem te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde en dat onder meer moet rekening gehouden worden met de aard en de ernst van het misdrijf en met de tijd die verstreken is sedert het plegen van het misdrijf. *In casu* heeft de gemachtigde dit wel degelijk gedaan en heeft hij de motieven niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: *“Op 04.06.2024 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf met uitstel voor 8 maanden door de Correctionele rechtbank van Brussel voor diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan 3 diefstallen, met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden en het dragen van een verboden wapen. Betrokkene maakt er duidelijk een gewoonte van om door middel van diefstallen in zijn levensonderhoud te voorzien en ziet er daarbij geen graten in om midden in de nacht mensen te benaderen en vast te grijpen om er vervolgens met*

hun eigendommen vandoor te gaan. Dergelijke feiten zijn laakbaar en geven niet alleen blijk van een gebrek aan respect voor de eigendom van anderen maar tevens van de persoonlijke en fysieke integriteit van de mensen met wie hij in contact komt. Zij dragen bij aan een verhoogd onveiligheidsgevoel in de stad en kunnen niet getolereerd worden. De talrijke confrontaties met de politie hebben betrokkene duidelijk nog niet tot het vereiste inzicht kunnen brengen. In tegendeel, betrokkene geeft weinig tot geen blijk van enig schuldbesef ten aanzien van zijn slachtoffers.” Het is niet kennelijk onredelijk om uit het gedrag van verzoeker af te leiden dat hij actueel de openbare orde kan schaden, nu uit het vonnis van de Correctionele rechtbank blijkt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan drie diefstallen met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden en het dragen van een verboden wapen. Bovendien blijkt uit de talrijke confrontaties met de politie dat hij nog niet tot het vereiste inzicht is gekomen en in tegendeel blijk geeft van geen of weinig schuldbesef ten aanzien van zijn slachtoffers. De Raad volgt aldus niet dat de gemachtigde de beslissing om een bevel op te leggen en om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig zou te werk gegaan zijn, wat betreft de motieven die steunen op het gevaar voor de openbare orde. De gemachtigde heeft wel degelijk een ernstig en afdoende grondig onderzoek gedaan van de feiten die verzoeker worden verweten en de ernst ervan.

Verzoeker betoogt tevens dat het bevel niet kan verwijzen naar het inreisverbod van 5 maart 2024, nu die niet meer bestond aangezien het inreisverbod van 10 december 2024 het vorige inreisverbod impliciet heeft ingetrokken.

De Raad herhaalt dat het bevel gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of verblijfstitel. Deze vaststelling volstaat bijgevolg om over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin is de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 12° overtoollig en is de grief gericht tegen het artikel 7, eerste lid, 12° niet dienstig.

Louter ten overvloede antwoordt de Raad op verzoekers grief. Verzoeker kan bezwaarlijk beweren dat hij niet het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod van 5 maart 2024, nu deze is vervangen door het huidige inreisverbod van 10 december 2024. Verzoeker was weldegelijk het voorwerp van een inreisverbod voor drie jaar dat niet is opgeschort of (met terugwerkende kracht) is opgeheven doch slechts is vervangen door huidig inreisverbod voor acht jaar.

Verzoeker betoogt dat de afwezigheid van een termijn om het bevel uit te voeren niet afdoende is gemotiveerd.

Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken en wegens het gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het “risico op onderduiken” definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving

vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken “*actueel en reëel*” moet zijn. “*Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.*”

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde.

In de het bestreden bevel duidt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris daartoe de volgende objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : (...)”

De gemachtigde motiveert met betrekking tot artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet dat verzoeker verklaarde sinds twee jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Wat artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet betreft verwijst de gemachtigde naar de aliases waarvan verzoeker gebruik maakte. Ten slotte wat artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet betreft stelt de gemachtigde vast dat aan verzoeker reeds op 6 december 2022, op 14 januari 2023 en op 1 augustus 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoeker toont niet aan dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Geen van deze motieven worden betwist door verzoeker. Aldus toont verzoeker geen schending aan van de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en is het niet kennelijk onredelijk om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, nu er een risico op onderduiken kan worden vastgesteld. Deze vaststelling volstaat om over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek. De verwijzing naar artikel 74/14, §3, 3° is in die zin een overtoollig motief. Waar verzoekers grief is gericht tegen artikel 74/14, §3, 3° is het aldus niet dienstig.

Verzoeker toont *prima facie* geen schending van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker betoogt vervolgens dat het bevel en de beslissing tot terugleiding in strijd is met artikel 3 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel omdat geen rekening is gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*”

In zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 heeft het EHRM in zijn § 183 het volgende gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het gaat om “*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)*”. Hieruit blijkt

dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »*

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de bestreden beslissing dat weldegelijk rekening is gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker daar waar het volgende is gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde medische behandeling te krijgen in de gevangenis voor zijn been. Hij verklaarde ook te worden opgevolgd door de psycholoog van de gevangenis. Betrokkene bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en slaagt er ook niet in om aan te tonen dat de nodige medische opvolging niet beschikbaar zou zijn in Marokko. Bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een *“verslag interview Saint Gilles op 19/11/24”* en een *“rapport interview à la prison de Saint-Gilles le 11-12-2024”*.

Verzoeker voegt evenwel geen medische stukken toe. Verzoeker toont aldus niet in concreto aan dat hij niet kan reizen en dat hij nood heeft aan een medische behandeling of opvolging in zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat het vanuit de gevangenis bijzonder moeilijk is om toegang te krijgen tot dergelijke medische documenten. Er kan evenwel niet worden ingezien waarom verzoeker geen attesten kan opvragen aan de arts en de psycholoog in de gevangenis, nu hij zelf verklaart een behandeling te krijgen in de gevangenis en begeleiding te krijgen van een psycholoog in de gevangenis. De stukken waarnaar verzoeker in bijlage verwijst bevatten geen diagnose of een duidelijke weergave van een noodzakelijke behandeling. De stukken waarnaar verzoeker in bijlage verwijst bevatten slechts de weergave van hetgeen verzoeker verklaart naar aanleiding van het gehoor afgelegd door de gemachtigde van de staatssecretaris. In dat verband merkt de Raad overigens op dat verzoeker op 19 november 2024 verklaarde psychische problemen te hebben sinds de dood van zijn vader terwijl hij op 11 december 2024 verklaarde dat zijn vader in Spanje verblijft en hij naar Spanje wenst te gaan maar niet over een verblijfsvergunning voor Spanje beschikt.

Verzoeker voegt op 19 december 2024 nog een verslag toe van een psycholoog gedateerd op 18 december 2024. De psycholoog stelt dat de *“follow-up onlangs is ingesteld”* en dat die follow-up belangrijk is *“om een vorm van stabiliteit en veiligheid te bieden”*. Verzoeker zou uitgebreide zorg nodig hebben gezien zijn psychologische kwetsbaarheid, de omvang van zijn posttraumatische stress symptomen en zijn gezondheidstoestand. De psycholoog acht het noodzakelijk om verzoeker *“de tijd te geven om zijn psychotherapeutisch werk te ontwikkelen en de best mogelijke medische zorg te bieden”*. De psycholoog vermeldt nog dat hij *“de risico's verbonden aan een terugkeer naar Marokko niet (kan) uitsluiten”* en het *“zou kunnen leiden tot een nieuwe vorm van ontworteling en bijkomende trauma's”*.

Er blijkt niet dat de medische situatie, met de gegevens waarover de gemachtigde beschikte, niet correct werd onderzocht. Thans dient de Raad wel rekening te houden met het nieuwe psychologische verslag waarin de psycholoog concludeert dat verzoeker nood heeft aan een *“follow-up”* die onlangs is ingesteld. De Raad kan uit het voormeld verslag evenwel niet afleiden dat verzoeker geen medische opvolging zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst, dat er ook geen medisch attest voorligt van een diagnose, noch van een therapeutische behandeling in België. Er wordt niet gesproken van een medische behandeling, noch wordt er gewag gemaakt van een medische behandeling die onmiddellijk zou moeten worden voortgezet in zijn land van herkomst. Verzoeker toont met voormeld verslag van de psycholoog, dat overigens niet afkomstig is van een arts, ook niet aan dat hij niet in staat is om te reizen naar Marokko. De verwerende partij heeft overigens de nodige voorzorgen genomen om een veilige terugkeer te garanderen door de repatriëring van 24 december 2024 te annuleren en door op 12 januari 2025 een repatriëring onder escorte te voorzien.

Het is thans duidelijk, rekening houdende met het gebrek aan medische attesten en een geattesteerde medische behandeling, dat er geen sprake is dat verzoeker in geval van verwijdering naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Voorts brengt verzoeker geen enkel gegeven bij waaruit blijkt dat hij een nood heeft aan een medische behandeling of opvolging in zijn land van herkomst. De verwijzing naar en het citeren uit een aantal persartikelen is bijgevolg niet dienstig, nu verzoeker op de eerste plaats niet aantoonde dat hij psychische en medische zorg nodig heeft in Marokko. In die zin is een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

De kritiek dat de verweerder zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het evenredigheidsbeginsel schendt door niet afdoende te motiveren en zonder rekening te houden met zijn gezondheidstoestand, is bijgevolg *prima facie* niet ernstig. Het blijkt immers dat de verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen betreffende zijn gezondheidstoestand.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel aangezien de duur van het inreisverbod niet geldig is gemotiveerd, richt hij zijn grief tot het inreisverbod van 10 december 2024 en herhaalt de Raad dat de vordering, in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod niet ontvankelijk is. De grieven die betrekking hebben op de motieven in het inreisverbod zijn bijgevolg evenmin ontvankelijk.

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoeker verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 8 en 13 van het EVRM, de artikelen van het Handvest en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet worden geschonden door de bestreden beslissing.

Het enig middel is, in al zijn onderdelen, niet ernstig.

3.4. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

N. MOONEN